

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 20.650 van 17 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierraleoonse nationaliteit te zijn, op 2 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2008.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. NIJS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleoonse nationaliteit te bezitten en een etnische Limba te zijn. U bent geboren in Freetown, maar uw ouders woonden in Waterloo. Uw vader was militair, naar uw vermoeden tijdens het regime van president Momoh. Toen u nog erg jong was werd uw vader ernstig ziek. Jullie gezin (u, uw ouders en uw broer (I.)) verhuisde daarom naar Makeni, waar uw vader in het ziekenhuis werd opgenomen. Jullie verbleven er in de Teko Barracks, bij een vriendin van uw moeder. U ging er naar school. Uw vader genas, maar in 1995 kwam hij om in de burgeroorlog. Het jaar daarop keerde uw moeder met u en uw broer terug naar Waterloo. Uw moeder had het moeilijk om de eindjes aan elkaar te knopen. Omdat ze u naar school wilde laten gaan vroeg zij uw tante (N.), een zus van uw vader die ook in Waterloo woonde, om hulp. Uw tante ging akkoord om jullie financieel te steunen, zodat u naar school kon gaan. In 2000 vroeg uw moeder u om bij

uw tante in te trekken, hetgeen u in 2001 ook deed. U volgde gedurende 2 jaar een opleiding secretariaat, maar in 2003 wilde uw tante u niet langer sponsoren. U bleef vanaf dan thuis en hielp uw tante die verkoopster was op de markt. In juni 2008 ging u met uw tante naar de markt. U zag dat zij een voor u onbekende oude man groette. Hij vroeg haar wie u was en uw tante antwoordde dat u haar dochter was. Nadien kwam de man, Mr. Kamara, regelmatig bij uw tante thuis. Hij gaf te kennen dat hij met u wilde trouwen. U wilde dit niet, hetgeen u niet rechtstreeks tegen hem zei, maar wel tegen uw tante. Zij zei dat u met de man moest trouwen, omdat hij geld had. Uw tante kreeg regelmatig geld toegestopt van Mr. Kamara, wellicht om uw tante ertoe te bewegen u tot een huwelijk met hem te overtuigen. Uw tante bleef aandringen op een huwelijk en zei dat u voordien ook tot de 'society' moest toetreden, hetgeen erop wees dat u besnijdenis moest ondergaan. Uw moeder had voordien –sinds u ongeveer 19 was- ook al op besnijdenis aangedrongen. U ging verschillende malen naar het politiekantoor in Calaba Town, om te melden dat u niet onder dwang wilde huwen en geen besnijdenis wilde ondergaan, maar de politie zei telkens dat het een familiekwestie betrof en dat u de cultuur moest respecteren. U kon de stress niet langer aan en in augustus 2008 vertrok u naar Freetown. U ging naar het huis van pastor (M.), de pastor van de kerk waar u iedere zondag de dienst bijwoonde. Hij was tegen vrouwenbesnijdenis en zocht naar mogelijkheden om u te helpen. Hij achtte het aangewezen dat u het land zou verlaten. Een vriend van pastor (M.), Mr. (S.), verkreeg in Freetown een paspoort voor u en op de Belgische ambassade in Conakry (Guinee) verkreeg hij een visum. U vernam dat uw tante en andere mensen verschillende keren naar de kerk waren gekomen om u te zoeken en u hoorde dat u ook door uw moeder werd gezocht. U vertrok op 8 oktober 2008 vanuit Freetown naar Pamelap (aan de Sierraaleons/Guinese grens). Daar nam u direct transport naar Conakry, waar u een Guinees opzocht met de (bij)naam (M.). Hij gaf u enkele dagen onderdak en kocht u een vliegtuigticket. Op 11 oktober 2008 ging u in Conakry aan boord van een vliegtuig met bestemming België. Toen u op 12 oktober 2008 aankwam op de luchthaven van Zaventem werd u geïnterpelleerd door de Federale Politie. U beweerde dat u voor een korte vakantie naar België was gekomen, maar de Federale Politie besloot u de toegang tot België te ontfemen omdat u niet in het bezit was van 'passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken' (zie bijlage 11ter). U vroeg op 12 oktober 2008 asiel aan (zie verslagen van de Federale Politie nrs. BN/8013/08 en PA.292/GC, beiden dd. 12 oktober 2008).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat informatie uit uw visumdossier toelaat om te twifelen aan de waarachtigheid van uw asielrelaas en van de door u aangehaalde motieven voor het verlaten van uw land, i.c. uw vrees voor een gedwongen huwelijk en besnijdenis.

Uit een document van de Dienst Vreemdelingenzaken (visumaanvraag, systeem Casablanca Referentie : CKY/00000005047) blijkt dat u een visum heeft aangevraagd om naar België te reizen in de hoedanigheid van ambtenaar van het Sierraaleons ministerie van financiën in het kader van een officieel (politiek) bezoek (een uitnodiging voor de 8ste meeting van ACP in Brussel) naar België bent gereisd (zie document in het administratief dossier). Wanneer u met deze gegevens werd geconfronteerd verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u nooit gewerkt hebt (gehoor CGVS, p. 4), hetgeen u later enigszins relativeerde door te stellen dat u uw tante op de markt hielp (gehoor CGVS, p. 8). Wanneer u gevraagd werd waarom op uw visumaanvraag dan 'ambtenaar' staat, hetgeen trouwens ook als beroep op uw paspoort voorkomt, ontkende u dit ten stelligste en zei u dat Mr. (S.), een vriend van uw pastor, het paspoort voor u verkreeg (gehoor CGVS, p. 4). Op de vraag welk belang Mr. (S.) erbij had om u als 'civil servant' te laten registreren indien u dit beroep niet uitoefende, zei u dat niet te weten en herhaalde u dat u nooit gewerkt heeft (gehoor CGVS, p. 5).

Bijkomend onderzoek naar de omstandigheden waarin u het visum verkreeg, bracht volgende informatie aan het licht. Uit uw visumaanvraagformulier, dat op 19 september 2008 werd ingevuld en door u werd ondertekend (zie visumaanvraagformulier in het administratief dossier), blijkt dat u als ambtenaar werkte voor het ministerie van financiën, dat gevestigd is in 'George Street' in Freetown (rubriek 20 'Employer and employer's address' van het visumaanvraagformulier). Uit rubriek 45 ('Applicant's home address') van het visumaanvraagformulier blijkt dat u woonde in '10, Savage Street Freetown'. Bovendien blijkt uit een 'note verbale' (ref 15277/10/vol. 74) dd. 22 september 2008 dat u als lid van een 5-koppige delegatie van 'officials' van het Sierra Leone's ministerie van financiën en economische ontwikkeling, waaronder de minister zelf, uitgenodigd werd voor een meeting van de 'ACP/EU and Council of Ministers Meeting' die van 6 september tot en met 19 december 2008 plaatsvindt.

Uit deze informatie blijkt dat het profiel dat u van uzelf tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal schetste en de beschrijving die u van uw leefomgeving gaf, met name een weinig geschoolde (gehoor CGVS, p. 4), (vrijwel) werkloze (gehoor CGVS, p. 4 en 8) vrouw, wonend in het provinciestadje Waterloo (gehoor CGVS, p. 3), wiens moeder financiële problemen had (gehoor CGVS, p. 3), wiens tante financieel bijsprong (gehoor CGVS, p. 3) en u wilde uithuwelijken (en laten besnijden) om uw financiële status te verhogen (gehoor CGVS, p. 9), volstrekt niet overeenstemmen met uw werkelijk profiel en leefomgeving, zoals blijkt uit de gegevens in uw visumdossier (i.c. een meer dan gemiddeld opgeleide vrouw, woonachtig in de hoofdstad Freetown, ambtenaar bij het ministerie van financiën, met dermate veel aanzien en kwalificaties dat ze uitgestuurd wordt als vertegenwoordigster van de Sierra Leoneanse regering (zie informatie in het administratief dossier)). Bijgevolg kunnen uw verklaringen over uw gedwongen huwelijk en besnijdenis –die u rechtstreeks in verband brengt met uw profiel en leefomgeving- niet langer ernstig worden genomen.

Uit het visumdossier blijkt eveneens dat de motieven voor het verlaten van uw land van een heel andere orde zijn dan deze die u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat -hoewel vrouwenbesnijdenis op vrij grote schaal (bij 80 tot 90 % van de meisjes en vrouwen) voorkomt in Sierra Leone, het weinig waarschijnlijk is dat u bij een eventuele terug naar uw land zou worden gedwongen om u te laten besnijden. U behoort weliswaar tot de groep van de etnische Limba, die aan vrouwenbesnijdenis doen, maar gezien uw (werkelijk) profiel –volwassen vrouw, hoog opgeleid, financieel onafhankelijk, christen, wonende in de hoofdstad Freetown en met een sterke maatschappelijke positie- is het –volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt- onwaarschijnlijk dat u onder dwang zou worden besneden bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong (zie informatie in het administratief dossier). U legde daarenboven erg vage en ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot het fenomeen besnijdenis in het algemeen en met betrekking tot besnijdenis in uw persoonlijke leefwereld in het bijzonder. Op de vraag of meisjes van de Limba-etnie eerder op jonge, dan wel op oudere leeftijd worden besneden, antwoordde u –de vraag ontwijkend- dat de meesten het niet willen en weglopen (gehoor CGVS, p. 10). Wanneer de vraag werd herhaald, stelde u het niet te weten, hetgeen toch vragen oproept naar uw bekendheid met het fenomeen bij Limba-meisjes. U kon merkwaardig genoeg ook niet antwoorden op de vraag of uw moeder vóór u 19 was ooit met u over uw besnijdenis heeft gesproken (gehoor CGVS, p. 10). U bleek evenmin te weten of uw moeder en tante besneden werden in de secret society (gehoor CGVS, p. 11).

Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de waarachtigheid van de door u aangehaalde motieven in het kader van uw asielrelaas. Bijgevolg kan u bezwaarlijk stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het feit dat u tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal in het Engels werd ondervraagd, en niet met de bijstand van een tolk Krio, zoals u bij de aanvang van uw asielprocedure had gevraagd (zie bijlage 25), kan bezwaarlijk door u ingeroepen worden als verantwoording voor hogervermelde bedenkingen. U koos er overigens voor om het interview in het Engels af te leggen, ook al werd u de optie geboden om het interview

naar latere datum te verschuiven, zodat een Krio-tolk kon worden voorzien (gehoor CGVS, p. 1a en 1b). In elk geval was op geen enkel moment tijdens het gehoor sprake van enig communicatieprobleem en u (en ook uw raadsman, Mr. Nijs) bevestigde aan het einde van het gehoor alle vragen te hebben begrepen en geen problemen te hebben ondervonden omdat u het interview in het Engels, zonder Krio-tolk, diende af te leggen (gehoor CGVS, p. 20). De vaststelling dat u als gezant van de Sierraleoonse regering naar een internationale meeting in Brussel werd uitgestuurd, wijst er trouwens op dat uw kennis van het Engels goed, zo niet uitstekend, moet zijn.

Het door u voorgelegd medisch attest van Dr. Lauwers bevestigt dat u geen besnijdenis heeft ondergaan, maar houdt op zich geen bewijs in voor uw bewering dat u wel besneden diende te worden in het kader van een gedwongen huwelijk.

Het door u voorgelegd Sierraleoons paspoort (nr. 0231254) bewijst uw identiteit en reisweg, die hier niet worden betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ter terechtzitting wijst verweerder op een materiële fout in het feitenrelaas. De datum van verzoeksters asielaanvraag is 15 oktober 2008 en niet 12 oktober 2008.

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. In een eerste middel stelt verzoekster dat het Commissariaat-generaal de materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen heeft geschonden doordat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen in twijfel wordt getrokken en een niet-accurate motivering wordt gegeven met betrekking tot essentiële elementen in verzoeksters dossier. In een tweede middel verklaart verzoekster dat zij voldoende gegevens heeft aangehaald die er op wijzen dat zij haar land heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in artikel 1, A, 2 van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster legt vooreerst de principes uit over de verdeling van de bewijslast tussen de asielzoeker en de asielinstanties en zij meent haar deel van de bewijslast te hebben vervuld. Verzoekster werpt op dat de gegevens inzake haar persoon zoals opgenomen in haar visumdossier niet overeenstemmen met de werkelijkheid. Hiertoe verwijst zij naar verklaringen van Pastoor T. en van J. R., afgevaardigde van het Ministerie van Financiën, die ontkennen dat verzoekster werkzaam was voor het Ministerie van Financiën. Verzoekster stelt verder dat de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen in het kader van haar visumdossier en haar huidige asielaanvraag geheel los van elkaar staan en als dusdanig dienen te worden behandeld.

Verzoekster verklaart tevens dat haar verklaringen met betrekking tot besnijdenis gezien dienen te worden in het licht dat dit niet het meest besproken onderwerp is bij jongeren. Bij fax van 15 december 2008 brengt verzoekster de verklaringen van Pastoor T. en van J. R. bij, evenals artikelen aangaande gedwongen huwelijken. Voormelde stukken worden tevens ter terechtzitting neergelegd.

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.2.2. Indien verzoekster aanvoert dat zij niet de persoon is en de hoedanigheid heeft van diegene die de visumaanvraag deed, blijkt uit het administratief dossier en haar verklaringen ter terechtzitting dat zij het visumaanvraagformulier op 19 september 2008, waarin haar ouders dezelfde naam dragen zoals gemeld tijdens de asielaanvraag (administratief dossier, stuk 6, verklaring, nr. 11-12), persoonlijk ondertekende. Tevens blijkt uit de 'Note Verbale' ten aanzien van het Belgisch consulaat te Conakry (Guinee) dat zij deel uitmaakte van een officiële delegatie, met inbegrip van de minister. Uit het visumdossier van verzoekster blijkt derhalve duidelijk dat zij totaal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar profiel en haar leefomgeving. Zo verklaarde verzoekster voor het Commissariaat-generaal dat zij een laag geschoolde werkloze vrouw was, wonend in het provinciestadje Waterloo, dat haar moeder financiële problemen had, dat haar tante financieel bijsprong en haar wilde uithuwelijken (en laten besnijden) om haar financiële status te verhogen. Deze verklaringen zijn in tegenspraak met de gegevens in haar visumdossier, namelijk dat zij een meer dan gemiddeld opgeleide vrouw is, woonachtig in de hoofdstad Freetown, ambtenaar bij het Ministerie van Financiën, met dermate veel aanzien en kwalificaties dat ze uitgestuurd wordt als vertegenwoordigster van de Sierra Leoneanse regering. Op basis van deze vaststellingen kon de Commissaris-generaal redelijkerwijs besluiten dat verzoeksters verklaringen over haar gedwongen huwelijk en besnijdenis, die zij rechtstreeks in verband brengt met haar profiel en leefomgeving, niet geloofwaardig zijn en dat haar algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd.

3.2.3. Indien verzoeksters profiel, zoals vastgesteld in haar visumdossier, losstaat van haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS), stelt de Raad vast dat verzoekster slechts drie dagen nadat ze werd tegengehouden aan de grens te Zaventem haar asielaanvraag indiende. Verzoeksters handelswijze ondermijnt in ernstige mate de gegrondheid van haar vrees, hetgeen des te meer klemmt gelet op de beweerde inspanningen van haar pastor M.T. en diens vriend S. om haar een paspoort te bezorgen teneinde haar te helpen haar land van herkomst te ontvluchten.

Aangaande de door verzoekster bijgebrachte stukken 2 en 3 dient vastgesteld te worden dat stuk 2 (schrijven van pastor M.T.) een faxkopie is en stuk 3 (attest van J. R.) volgens de verklaring van verzoeksters raadsman ter zitting, een gescande versie van het origineel dat hij per email verkreeg. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan aan voormelde documenten echter geen authenticiteitswaarde worden toegekend. Tevens dient opgemerkt te worden dat de brieven een gesolliciteerd karakter vertonen, zeker waar de steller van het attest van het ministerie verklaart dat het ministerie op de hoogte is dat verzoekster wordt opgejaagd omwille van de besnijdenis. Waar verweerder vraagt om deze stukken niet in aanmerking te nemen, zelfs indien zij alsnog ter zitting zouden worden voorgelegd, omdat zij niet zijn opgenomen in het oorspronkelijke verzoekschrift dient verwezen te worden naar het

arrest nr. 148/2008 van het Grondwettelijk Hof van 30 oktober 2008 dat onder punt B.6.6. stelt: *“De voorwaarde dat de nieuwe gegevens een grondslag vinden in het rechtsplegingsdossier kan het bijgevolg mogelijk maken alleen die gegevens te negeren die geen verband tonen met de in de asielaanvraag en tijdens het administratief onderzoek ervan geuite vrees”* (zie ook GwH 27 mei 2008, nr.81/2008, punt B.29.5).

Verzoeksters stelling dat *“Men zal begrip hebben voor het feit dat dit [lees: besnijdenis] niet het meest besproken onderwerp is bij jongeren...”* is niet te verzoenen met de motivering in de bestreden beslissing dat besnijdenis voorkomt bij 80 tot 90% in Sierra Leone (zie ook landeninformatie in administratief dossier). Verzoeksters vage en ontwijkende antwoorden (administratief dossier, stuk 3, p.10-11) inzake de besnijdenis en de toetreding tot de ‘secret society’ zijn in dit licht niet aannemelijk.

Omtrent de persoon waar verzoekster gedwongen mee zou moeten huwen, blijkt uit het administratief dossier dat zij onwetend is inzake (i) de namen van zijn twee andere vrouwen (ii) zijn leeftijd (iii) het feit of hij al dan niet kinderen had (iv) zijn beroep (v) het feit of hij al dan niet in Waterloo woonde (*ibid.* p.12). Voormelde onwetendheden zijn niet geloofwaardig aangezien verzoekster verklaarde dat de man waarmee ze zou moeten trouwen regelmatig bij haar thuis kwam (*ibid.* p.8).

Ten overvloede wordt opgemerkt dat het attest van pastor M., daargelaten de bovenvermelde vaststelling inzake de authenticiteit en het gesolliciteerd karakter, meldt dat (i) verzoekster in juni 2008 bij hem om hulp kwam vragen, terwijl verzoekster dit situeert in augustus 2008 (*ibid.*, p.13) (ii) zij stelde dat ze van augustus 2008 tot haar vertrek bij de pastor bleef (*ibid.*, p.14) terwijl de pastor van dit essentiële feit inzake haar bescherming geen melding maakt.

3.3. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980. Het eerste middel is ongegrond.

4.1. Verzoekster verklaart dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Zij riskeert immers te worden geconfronteerd met gedwongen uithuwelijking en besnijdenis.

4.2. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde elementen als deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas (zie sub 3.2.2 - 3.2.3) dient haar de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 december 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter,
	rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.